

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném s předsedkyně JUDr. Naděždou Řehákové a soudců Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobce: **V. K.** nar. X, státní příslušnost Ukrajina, t.č. v pobytovém středisku X, zastoupen Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem, se sídlem Sevastopolská 378/16, Praha 10, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, pošt. Schr. 21/OAM o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného správního orgánu

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Žaloba

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal ochrany proti nezákonnému zásahu žalovaného, který spatřuje v tom, že ke dni 15. 11. 2016 nebyl propuštěn ze zajištění, o kterém bylo rozhodnuto dle § 46a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen zákon o azylu), a to rozhodnutím ze dne 22. 9. 2016 č. j. OAM-132/LE-LEO5-LEO5-PS-2016. Žalobce uvedl, že dne 19. 9. 2016, tedy ještě před rozhodnutím o zajištění, podal svou první žádost o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky, čímž získal status žadatele o azyl, a proto se na něj vztahovalo ust. § 46a odst. 12 písm. c) cit. zákona. Dle tohoto ustanovení má být zajištění cizince bez zbytečného odkladu ukončeno, rozhodne-li soud o zrušení rozhodnutí o zajištění. To se v případě žalobce stalo rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 11. 2016, č. j. 41 Az 21/2016-29 a nejpozději v tento den, kdy byl rozsudek vyhlášen a nabyl právní moci, mělo být ministerstvo vnitra dle ust. § 46a) odst. 8 zákona o azylu bezprostředně vyrozuměno o zrušení

rozhodnutí o zajištění. Tato úprava vychází z čl. 9 k bodu 3) odst. 2 Směrnice Evropského parlamentu č. 2013/33/EU, který stanoví povinnost neprodleného propuštění cizince ze zajištění, je-li shledáno v rámci soudního přezkumu toto zajištění jako nezákonné. Žalovaný však své povinnosti propustit žalobce na svobodu nedostál a žalobce ze zajištění nepropustil. Neučinil tak dokonce ani přes telefonické urgencye právního zástupce žalobce dne 16. 11. 2016, tedy více než 24 hodin po vyhlášení rozsudku. Žalobce tak v žalobě tvrdí, že v současné době trvá protiprávní stav, kdy žalovaný nezákonně drží žalobce v zařízení pro zajištění cizinců, ačkoliv již měl být propuštěn na svobodu, čímž je nezákonně zasahováno nejen do zákonem, ale i Ústavou zaručeného práva žalobce na osobní svobodu, dle čl. 8 Listiny základních práv a svobod.

Žalobce uvedl, že v jeho případě byla vydána dvě rozhodnutí o jeho zajištění podle ustanovení § 46a zákona o azylu, přičemž každé konstatovalo jiný způsob žalobcova zajištění. Předmětné rozhodnutí o zajištění ze dne 22. 9. 2016 již bylo v přezkumném soudním řízení zrušeno, žalovaný poté vydal dne 31. 10. 2016 druhé rozhodnutí o zajištění pod č. j. OAM-132/LE-LE05-LE05-PS2-2016, které nabylo právní moci 3. 11. 2016 a jímž byl žalobce zajištěn podle ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalobce, který byl od 15. 11. 2016 nezákonně omezen žalovaným na osobní svobodě, tedy již nemůže využít žaloby proti rozhodnutí o zajištění, neboť této možnosti již využil a dosáhl pravomocného zrušení rozhodnutí o zajištění. Proti druhém rozhodnutí o zajištění žalobce také právní prostředek obrany využil, avšak v soudním přezkumném řízení bude přezkoumávána pouze zákonnost vydání druhého rozhodnutí o zajištění ke dni 31. 10. 2016, nebude tedy možné zohlednit události, které nastaly od vyhlášení rozsudku krajského soudu, jímž bylo zrušeno první rozhodnutí o zajištění. V případě institutu žádosti o opětovné přezkoumání důvodnosti zajištění, je žalobce omezen ustanovením § 46a odst. 9 zákona o azylu, kdy je možné tento institut využít po uplynutí jednoho měsíce od právní moci rozhodnutí o zajištění, nebo po uplynutí jednoho měsíce od právní moci rozhodnutí o žalobě. Dle žalobce je zřejmé, že po něm nelze požadovat, aby se domáhal ukončení svého protiprávního zajištění až po uplynutí měsíční lhůty od právní moci rozhodnutí po druhém zajištění, tedy nejdříve 4. 12. 2016 a aby z tohoto důvodu dokonce nepodal žalobu proti rozhodnutí o druhém zajištění. V současné době je tedy žaloba na ochranu proti nezákonnému zásahu jedinou možností nápravy nezákonného stavu, a proto žalobce považuje podanou žalobu za přípustnou. Žalobce proto navrhl, aby soud vydal rozsudek, jímž rozhodne takto:

1. Nepropuštěním žalobce žalovaným se zajištěním dle § 46a zákona o azylu po vyhlášení rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 41 Az 21/2016 ze dne 15. 11. 2016 došlo k nezákonnému zásahu.
2. Žalovanému se zakazuje pokračovat v nezákonném zajištění žalobce podle zákona o azylu.

Žalobce v podané žalobě nárokoval i úhradu náhrady nákladů řízení a podal návrh na vydání předběžného opatření, jímž se domáhal ukončení zajištění dle § 46a zákona o azylu a neprodleného propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců Balková. O tomto návrhu soud rozhodl usnesením ze dne 19. 12. 2016, č. j. 9A 202/2016-36 tak, že návrh na vydání předběžného opatření zamítl.

II. Vyjádření žalovaného Ministerstva vnitra

Žalovaný ve svém vyjádření nesouhlasil s podanou žalobou a vyslovil přesvědčení, že svým postupem nezasáhl nezákonně do práv žalobce a neporušil právo žalobce na osobní svobodu. Žalovaný nastínil situaci žalobce a okolnosti jeho zajištění, uvedl, že žalobce dne 19. 9. 2016 podal na území ČR žádost o udělení mezinárodní ochrany a následně dne 22. 9. 2016 byl podle § 46a odst. 1 písm. b) zákona o azylu zajištěn se stanovením doby zajištění do 17. 1. 2017. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce správní žalobu ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem a než soud o žalobě rozhodl, nastaly v případě žalobce nové okolnosti, které s odkazem na § 46a odst. 9 a 10 zákona o azylu znamenaly opětovné posouzení zajištění žalobce a vedly k vydání nového rozhodnutí o zajištění ze dne 31. 10. 2016. Došlo ke změně právní kvalifikace zajištění, a to podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Doba zajištění zůstala nezměněna do 17. 1. 2017. K datu 14. 11. 2016 byl žalobce transferován ze Zajišťovacího zařízení Drahonice do nově otevřeného Zajišťovacího zařízení Balková. Poté, kdy Krajský soud v Ústí nad Labem dne 15. 11. 2016 zrušil rozhodnutí o zajištění žalobce ze dne 19. 9. 2016, byl rozsudek žalovanému soudem doručován do datové schránky Ministerstva vnitra dne 15. 11. 2016 cca kolem 13:51 hod. a bylo zjištěno, že při doručování se vyskytly určité technické problémy a na příslušné pracoviště se rozsudek, bohužel, dostal až 21. 11. 2016. V návaznosti na okamžik, kdy se žalovaný seznámil s obsahem rozsudku, došlo dne 22. 11. 2016 k propuštění žalobce ze zajištění a k jeho umístění téhož dne do Pobytového střediska Kostelec nad Orlicí, kde se v současnosti nachází.

Ke stavu řízení o udělení mezinárodní ochrany žalovaný uvedl, že ve věci žalobce již bylo pravomocně rozhodnuto 21. 11. 2016, kdy žalobci nebyla udělena žádná z forem mezinárodní ochrany. V současnosti je proti tomuto rozhodnutí žalobcem podána žaloba ke Krajskému soudu v Hradci Králové dne 5. 12. 2016. Žalobce podal rovněž žalobu i proti druhému rozhodnutí o zajištění ke Krajskému soudu v Plzni dne 23. 11. 2016.

Z uvedených okolností žalovaný dovozuje, že v době od vydání zrušujícího rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 11. 2016 do 22. 11. 2016, kdy byl žalobce ze zajištění propuštěn, mělo trvání zajištění oporu v rozhodnutí o druhém zajištění žalobce ze dne 31. 10. 2016, na které zrušující rozsudek Krajského soudu neměl vliv. V té době tedy nedošlo k nezákonnému zásahu ze strany žalovaného správního orgánu. Nadto nelze přehlédnout, že rozhodnutí o prvním zajištění ze dne 22. 9. 2016 pozbylo vydáním nového rozhodnutí o zajištění své platnosti s tím, že se doba zajištění nepřerušila, ani nestavila. Vzhledem k tomu, že v současnosti již zajištění žalobce netrvá, tak požadavek žaloby pozbývá na své opodstatněnosti.

Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl.

III. Replika žalobce

Žalobce v podané replice zopakoval okolnosti, které nastaly po vydání rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 11. 2016 a poukázal na vědomost a povinnost žalovaného v době po tomto rozsudku propustit žalobce ze zajištění. Pokud žalovaný tvrdí, že žalobce nebyl propuštěn nezákonně, neboť v době rozhodnutí soudu o zrušení prvního rozhodnutí o zajištění již byl zajištěn podle nového druhého rozhodnutí o zajištění, pak nevysvětlil, proč tedy žalobce bezprostředně po opožděném seznámení s rozsudkem soudu o zrušení prvního zajištění fakticky žalobce ze zajištění propustil, tímto jednáním ve skutečnosti uznal, že propuštění ze zajištění je nutných důsledkem zrušení rozhodnutí o zajištění, což

plyne z ustanovení § 46a odst. 12 písm. c) zákona o azylu. Žalobce dovozuje, že nerespektováním povinnosti propustit neprodleně cizince ze zajištění v případě zrušení rozhodnutí o zajištění soudem, by vždy mohlo docházet k zajišťování cizince z nového důvodu, nebo na velmi krátké časové úseky, které by vždy byly prodlužovány, a žalovaný by se nemusel obávat toho, že po prohraném sporu u správního soudu bude muset cizince propustit. Rovněž i takové zneužití zákona zamezuje jediný přípustný výklad, podle něž je žalovaný povinen cizince propustit vždy při vyhlášení rozsudku, kterým bylo zrušeno alespoň jedno z rozhodnutí, na jejímž základě je cizinec žalovaným kontinuálně omezován na osobní svobodě.

Žalobce souhlasí se žalovaným v tom, že došlo k podstatným změnám v situaci žalobce a žalobce již byl žalovaným propuštěn ze zajištění. To ovšem nemůže vést k zamítnutí žaloby, neboť žalobce modifikuje svůj žalobní návrh a požaduje pouze konstatování toho, že zásah žalovaného byl nezákonný. V podané replice již tedy žalobce navrhuje vydání rozhodnutí, jímž se domáhá vyslovení, že nepropuštěním žalobce žalovaným ze zajištění dle § 46a zákona o azylu po vyhlášení rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 41 Az 21/2016 ze dne 15. 11. 2016 došlo k nezákonnému zásahu.

IV. Jednání před soudem

Zástupce žalobce při jednání před soudem poukázal na nezbytnost respektovat ustanovení zákona o azylu a evropské normy, které říkají, že po zrušení rozhodnutí o zajištění soudem musí cizinec či žadatel o azyl okamžitě propuštěn i v případě, že v době, kdy soud rozhodl, již existuje jiné rozhodnutí o zajištění cizince. Žalobce se domnívá, že z důvodu hodnoty osobní svobody z důvodu jednoznačného pokynu v evropských nařízeních je třeba dospět k závěru, že nelze jakkoliv zamezit propuštění azylanta tím, že by snad existovalo jiné rozhodnutí o zajištění. Proto, ačkoliv byl žalobce v době vyhlášení rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem zajištěn z jiného důvodu, než z důvodu, který byl uveden v rozhodnutí, které bylo zrušeno Krajským soudem v Ústí nad Labem, měl být žalobce propuštěn ze zajištění. Připomíná, že je praxí především policie, která zajišťuje cizince častěji, propouští cizince i v případě, že soud zruší rozhodnutí o prvním zajištění. Je to praxe, která se rozvinula především z důvodu šetření osobní svobody a předcházení nějakému nezákonnému zajišťování. V případě žalobce to ministerstvo reflektovalo, i když s nějakým zpožděním, patrně došlo skutečně k nějakým nejasnostem na pracovišti Zařízení pro zajištění cizinců v Balkové a k tomuto propuštění došlo později, než mělo. Ostatně i žalovaná uznala, že došlo k nějaké chybě, pokud žalovaný tvrdí administrativní nedopatření, tak se to opravdu mohlo stát, ale v žádném případě to postup ministerstva nemůže nijak vyvinut. Rozsudky správních soudů jsou zveřejňovány na úředních deskách, soud musí rozhodovat do 7 dní od předložení správního spisu, takže bylo možné kontrolovat a zjistit, kdy byl rozsudek vyhlášen. Mimo to i právní zástupce žalobce se ten samý den snažil žalovanou všemi možnými způsoby informovat o tom, že rozsudek existuje. Proto, jelikož žalovaný nerespektoval jasný zákonný příkaz propustit žadatele o mezinárodní ochranu, došlo v okamžiku, kdy soud zrušil rozhodnutí o jeho zajištění, k nezákonnému zásahu, který žalovaný napravil až s jistým zpožděním.

Zástupce žalovaného při jednání před soudem poukázal na dvě probíhající neukončená řízení. Na zamítnutí žaloby proti druhému zajištění žalobce, proti němuž je podána kasační stížnost, a na řízení o žalobě proti neudělení mezinárodní ochrany žalobci. Uvedl, že

v případech obou zajištění žalobce mělo zajištění trvat do 17. 1. 2017. Zástupce žalovaného poukázal na to, že přesto byl žalobce propuštěn ze zajištění poté, kdy žalovaný dne 22. 11. 2016 obdržel datovou schránkou rozsudek o zrušení rozhodnutí o prvním zajištění. Žalovaný trval na tom, že právní důvod zajištění tak, jak vyplývá ze správního spisu a byl při jednání konstatován, existoval do 17. 1. 2017.

V. Posouzení věci Městským soudem

Městský soud v Praze na základě podané žaloby posoudil tvrzení žalobce o nezákonném zásahu žalovaného a vzhledem k tomu, že žalobce následně omezil žalobní návrh pouze na určení, že zásah byl nezákonný, soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu (§87 odst. 1 s.ř.s.).

Žaloba není důvodná.

V souzené věci ze správního spisu vyplývá a mezi účastníky není sporný skutkový stav věci. Ten spočívá v tom, že žalobce byl rozhodnutím žalovaného ze dne 22. 9. 2016 zajištěn podle § 46a odst. 1 písm. b) zákona o azylu s dobou trvání zajištění do 17. 1. 2017. Byl zajištěn jako žadatel o udělení mezinárodní ochrany, neboť dne 19. 9. 2016 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že žádá o azyl, neboť se obává odvodu do války a bojí se o svůj život. K zajištění došlo z důvodu, že žalobce pobýval na území České republiky a Evropské unie neoprávněně bez jakéhokoliv pobytového oprávnění i bez cestovního dokladu a nerespektoval svou zákonnou povinnost vycestovat z území členských států Evropské unie. Totožnost prokazoval padělaným dokladem totožnosti a vydával se za jinou osobu. Uvedené rozhodnutí o zajištění bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 11. 2016 a tento rozsudek nabyl právní moci téhož dne 15. 11. 2016. Ze správního spisu dále vyplývá, že žalobce byl ještě v době před vydáním rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem zajištěn rozhodnutím o zajištění ze dne 31. 10. 2016, a to podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu s dobou trvání zajištění do 17. 1. 2017 z důvodu, že ve vztahu k žádosti o udělení mezinárodní ochrany existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo toto vyhoštění pozdržet, ačkoliv žalobce mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany již dříve. Žalobce dle svého vyjádření ve správním řízení pobýval v České republice již od r. 1994 nebo 1995, od roku 2008 již nepřetržitě a poslední dva roky nelegálně. O udělení mezinárodní ochrany však požádal teprve po svém zadržení policií, zajištění a umístění do zařízení pro zajištění cizinců a poté, co bylo správní řízení o jeho vyhoštění zahájeno. Soud také z podkladů správního řízení zjistil, že žalobce již byl zajištěn v předchozí době dne 18. 9. 2016 podle § 124 zákona o pobytu cizinců za účelem realizace správního vyhoštění.

Dále ze shodných vyjádření účastníků řízení vyplývá, že žalobce byl ze zajištění propuštěn již 22. 11. 2016, ačkoliv lhůta pro zajištění dle obou rozhodnutí o zajištění měla trvat do 17. 1. 2017. Žalobce dále pobýval v Pobytovém středisku Kostelec nad Orlicí se statutem azylanta, nepobýval již v zajišťovacím zařízení Balková.

Ze žalobních tvrzení ve spojení s uvedenými podklady tedy vyplývá, že žalobce spadá do nezákonný zásah v jeho zajištění v době od 15. 11. 2016, kdy žalovanému vznikla povinnost propustit žalobce ze zajištění na základě rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem do 22. 11. 2016, kdy byl propuštěn, tedy protiprávní stav spočívající v nezákonném zadržení žalobce na základě rozhodnutí o zajištění měl trvat po dobu od 15. 11. 2016 do 22. 11. 2016.

Tento časový rozsah je podstatný pro posouzení, zda v té době propuštění žalobce ze zajištění bránily nějaké okolnosti a zda zadržování jeho osoby v Zajišťovacím zařízení Balková bylo či nebylo v souladu s právem.

V souzené věci je nepochybné, že v uvedené době, kdy soud pravomocně rozhodl o zrušení zajištění žalobce ze dne 22. 9. 2016, existovalo oprávnění žalovaného k zajištění žalobce na základě druhého rozhodnutí o zajištění ze dne 31. 10. 2016. V době zrušení 1. rozhodnutí o zajištění soudem, tj. k 15. 11. 2016 zde tedy existoval další právní důvod - nové rozhodnutí o zajištění ve smyslu § 46a odst. 10 zákona o azylu.

Podle § 46a odst. 10 zákona o azylu jsou-li v průběhu zajištění zjištěny nové skutečnosti odůvodňující zajištění z jiného důvodu, vydá ministerstvo nové rozhodnutí o zajištění. Vydáním nového rozhodnutí o zajištění dosavadní platnost rozhodnutí o zajištění zaniká. Vydáním nového rozhodnutí o zajištění se doba zajištění podle odstavce 5 nepřerušuje ani nestaví.

Z uvedeného ustanovení vyplývá, že platnost dosavadního rozhodnutí o zajištění ze dne 22. 9. 2016 zanikla vydáním nového rozhodnutí o zajištění ze dne 31. 10. 2016. Nové rozhodnutí o zajištění je správní orgán oprávněn vydat, jsou-li v průběhu jeho zajištění zjištěny nové skutečnosti odůvodňující zajištění z jiného důvodu. Tak se tomu v případě žalobce stalo. Pobytové okolnosti žalobce vedly k vydání obou rozhodnutí o zajištění dle § 46a odst. 1 písm. b) a § 46a odst. 1 písm. e) a bylo toliko v pravomoci soudu přezkoumat, zda tato rozhodnutí o zajištění byla vydána v souladu se zákonem či nikoliv. V relevantní době od 15. 11. 2016 do 22. 11. 2016 důvod zajištění žalobce existoval, neboť bylo platné rozhodnutí o druhém zajištění žalobce dle § 46 odst. 1. písm. e) cit. zákona. Existoval tedy právní důvod zajištění žalobce i po dobu od 15. 11. 2016 do 22. 11. 2016 a v tomto časovém rozmezí nelze shledat protiprávní stav, kdy by žalovaný jednal v rozporu s právem. Skutečnost, že žalobce byl zajištěn z jiného důvodu je přezkoumatelná, jak ostatně sám žalobce uznává v rámci soudní ochrany poskytované soudním řádem správním při přezkumu rozhodnutí správního orgánu. Takové ochrany se žalobce dovolal podáním žaloby proti druhému zajištění. V tomto řízení pro účely rozhodnutí soudu však na předmětnou zásahovou žalobu nemá vliv, zda druhé rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem či nikoliv, neboť v časovém rozmezí, k němuž žalobce datuje tvrzený zásah, existoval právní podklad pro jeho zajištění. Protože žalobce omezil žalobní petit toliko na určení, zda zásah byl nezákonný, soud posuzoval, zda došlo k nezákonnému zásahu právě a toliko v době tvrzeného zásahu, tj. v rozmezí doby 15. 11. 2016 – 22. 9. 2016. V této době byl žalobce zajištěn na základě pravomocného a vykonatelného rozhodnutí ze dne 31. 10. 2016, a pokud tedy žalobce nadále setrval v zajišťovacím zařízení, setrval zde v souladu s rozhodnutím vydaným v rámci oprávnění žalovaného dle 46a odst. 9 a 10 zákona o azylu. Námitku žalobce, že institut zajištění cizinců může být zneužíván v případě vydávání nových rozhodnutí o zajištění, či prodlužování zajištění z jiných zákonných důvodů, je námitkou poukazující na zneužití práva ze strany správních orgánů. Soud však neshledal žádné okolnosti, které by svědčily o tom, že k takovému zneužití práva v případě žalobce došlo, přihlédl k nesporným okolnostem pobytu žalobce na území České republiky a jeho reakcím na zajištění. Žalobce pobýval na území ČR již v době dávno předešlé oběma rozhodnutími o zajištění, dokonce již před uvedenými rozhodnutími o zajištění ze dne 22. 9. 2016 a 31. 10. 2016 byl zajištěn dne 18. 9. 2016 dle § 124 zákona o azylu, a to, jak lze dovodit z rozhodnutí ze dne 22. 9. 2016, v návaznosti na jeho předchozí nelegální pobyty na území České republiky, které žalovaný datuje od r. 1994, 1995, nepřetržitě od r. 2008 a následně v posledních dvou letech. To, že žalovaný zajišťoval žalobce z různých důvodů, není známkou zneužití práva, ale jde o důvody, které zákon předjímá a

kteřé žalobce svým jednáním tyto důvody postupně naplňoval. Žalobce se pohyboval na území České republiky bez povolení, bez příslušných pravých dokladů, vykazoval se padělanými doklady a nerespektoval nezbytnost vycestovat z území České republiky, byl zajišťován pro účely správního vyhoštění. Naplňoval tedy důvody, které zákon o azylu v ustanovení § 46a presumuje jako důvody pro zajištění a jako důvody, které je ve smyslu ustanovení § 46a odst. 9, 10 cit. zákona zkoumat z hlediska jejich trvání i z hlediska důvodů pro vydání nového rozhodnutí. Skutečnost, že žalovaný propustil žalobce ze zajištění dříve, než jeho zajištění trvalo do 17. 1. 2017, není důkazem o tom, že by žalovaný uznával nezákonnost svého jednání, ale je spíše o benevolenci přijaté v důsledku rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem. I v případě, že by žalovaný nepropustil žalobce ze zajištění do 17. 1. 2017, nedošlo by k postupu, který by zakládal nezákonný zásah. Na základě uvedeného Městský soud v Praze neshledal důvody pro závěr, že postup žalovaného spočívající v nepropuštění žalobce žalovaným ze zajištění po vyhlášení rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 11. 2016 byl nezákonným zásahem.

VI. Závěr

Na základě uvedených skutečností Městský soud v Praze dospěl k závěru, že podaná žaloba ve znění návrhu výroku rozsudku po jeho změně učiněné v replice žalobce tak, že se žalobce domáhá toliko určení, že jeho nepropuštěním ze zajištění dle § 146a zákona o azylu po vyhlášení rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, č. j. 41 Az 21/2016 ze dne 15. 11. 2016 je nezákonným zásahem, není důvodná.

Výrok o nákladech řízení je dán ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady v řízení před soudem nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 10. května 2017

JUDr. Naděžda Řeháková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Veronika Brunhoferová